

LANGSTADLER KÁLMÁN

[Az Isten, az Isten feloldoz...]

Az Isten, az Isten feloldoz
a sors kivágott nyakcsigolyája:
az élet megkövesedik,
a halál a csontváz iskolája.

És eljön a hajnal,
sóbálvánnyá válik az álom,
szotyolaként hullik az idő,
a napot tányérjába zárom.

Mert rabom a nap,
börtönlevelei a sugarak,
s mi bolyongunk az utcán,
mint fűszálak közt a hontalan bogarak.

Reped a tudat, mint a vályogfal,
réseibe költözik a félelem,
de az Isten szeretet: és rám nevet,
mint a pókháló a gerendavégeken.

És a Föld: a nagy bika,
szőrszálai: felapított fadarabok,
olyan vagyok, mint a kullancs:
bőrébe harapok, és egy nap
örökre ott is maradok.

LANGSTADLER KÁLMÁN

[Már kinyíltak a pipacsok...]

Már kinyíltak a pipacsok,
Mosolyra fakadt vörös ajkak a fű-arcán,
Szenvedélyes az időjárás,
Virágszirmokkal tangózik, Isten szél-hajszálán.

De Isten hallgat,
Csak az angyalok suttogják az énekeket,
S a földre zengik, felhő-kottáikból
Az esőcsepp-hangjegyeket.

Odakint hideg van,
Idebent a szavakat csak a billentyűk ordítják,
Kezeim olyanok, mint a harangnyelvek,
Hiányodat a versbe kongatják.

Ami vagyok most csak tehetetlen lélektömeg,
Az emlékeken, mint vér a seben, én is megalvadok,
Talán egyszer, majd általad, szétesett egységemmel,
Mint pillanatba az öröklét, önmagamba újra visszaolvadok.